

Görünmez Olanı Görmek

– kul mehmet · 08 Haziran 2013

Bir kez gönül yıktın ise

Bu kıldığın namaz değil

Yetmiş iki millet dahi

Elin yüzün yum az değil

Yol oldur ki doğru vara

Göz oldur ki Hakk'ı göre

Er oldur alçakta dura

Yüceden bakan göz değil

Doğru yola gittin ise

Er eteğin tuttun ise

Bir hayır da ettin ise

Birine bindir az değil

Yunus bu sözleri çatar

Sanki balı yağa katar

Halka metaları satar

Yükü gevherdir tuz değil

Yunus EMRE

1
Çocukluğumu hatırlarım; dupduru taptaze. İçine zehirsiz yılan girmiş gibi yol, yol dolaşan yeni yetmişmiş ilkbahar gibi masum, bir terzi gibi kötülüğü temizleyip yararlı olanı ortaya çıkarmak, iyilikle dikmek için uğraşan, pabucu lastik den terleyince değişik, değişik öten, ayakkabılar. Yolları toz toprakla kaplı, yağmur yağdığında misler gibi kokan yürümek için çamurda raks eder gibi batmamak için uğraşan, insanları pırlanta gibi insanlar. Dağın yüksek tepesi gibi, bakir verimli gönül insanı "Tıpkı gönül insanı yunus emre gibi". İyi, gören iyimser herkesin, iyiliğini isteyen nur yüzlü insanlar, görünüşü kalbi güzel olan anlayışlı doktor gibi dertlere neşter vuran yani kâinatta olan insanı dehşet ve aciz bırakan meselelerde, birbirlerine kuvvetle sarıp sarmalayan komşularımız vardı. Yaşım On beş ortaokula gidiyorum. Sabahçyıım öğleden sonra, çalışıyorum tüpçüde; tüp taşıyorum evlere. Hani Süleyman Demirel başbakan olunca bütün yiyecek, içecek, yağ, benzin ve tüp gazın bol olduğu ama Ecevit başbakan olunca her şeyin tezgâh, altına saklandığı bir gram benzin, yağ, tüp gazın Olmadığı o yıllarda

çalışarak eve katkı sağlıyor ayrıca artan para ile sinemaya gider dergi, mecmua alırdım. Çocukluğumda sinemaya bayılırdım, ölüncesine! Tatlı bir hoşluk verirdi gönlümde; kalabalık insanlar neşe muhabbet içinde birbirini tanısa da tanı masada kaynaşan insan kılağına girmiş nur gibi etrafına ışık saçan halis niyetli insanlarla, ablalarla muhabbetle seyredilir çıkılırdı. Hayat, yaşam, pahalılık yoktu her şey geçim kolaydı gani idi. Bazen başbakan Süleyman Demirel başbakan olunca her yer bolluk olurdu veya rahmetli Bülent Ecevit başa geçtiğinde bir kaç ay sıkıntı olurdu yokluk olurdu bu kadar. Kazandığım üç beş kuruşla sinemaya gider, haftalık çıkan gözümün nuru olan bende anlatılması mümkün olmayan hazlar bırakan Tarkan çizgi romanı alırdım. Ayrıca; hey, hafta sonu, TV' de 7 gün, hayat, Teksas, Tommiks, hele gülmek den yerlere kadar yatıran beni güldüren gırgır mizah dergisi mutlaka her hafta alır bir solukta okur arkadaşlarımla okuması içinde ısrarcı olurdu ve hayal âlemine dalardım saf temiz duru hayallere dalardım sessizce. Kardeşim, okumak insana nasıl bu kadar haz, sevinç, huzur, bal tadında tat verir miydi? Bedenimde latif esen sabah rüzgârı gibi huzur ve mutluluğa boğardı ve ben şimdi hala kitabın; okumanın bana vermiş olduğu sırrı hazineyi şimdi anlıyorum çünkü okumayı bıraktım. Okumadığım roman yok gibiydi çocukluğumda ah,ah ne güzeldin duru su gibi saf temiz sevinç ve neşe bağışlayan kitaplarım ve çocukluğum. Beni etkileyen okuduğum kitaplar arasında Yunus Emre'nin hayatını ve mesajını özgürce tüm insanlığa sunduğu şiirleri, öğretisi. "Yunus emre "Türk dünyası ve edebiyatında en büyük söz ustalarından biri olduğunu şiirlerindeki mesajlarının evrensel olup bütün insanlığı kucaklayan sevgi ve hoşgörü barış dolu sınımsız samimi ifadeleri ve gönlünü tüm insanlığa sunan ve karşılıksız insanlığın mutluluğu için gece gündüz çalışması! Ve hoşgörü ve barış için yaşamı ile örnek olan bu üstadın şiirleri ve hayatını defalarca okudum ve hayretler içinde kaldım. Böylesine mükemmel bir hayat ve hayatını insanlığın birbirini anlamaya sevmeye, hoşgörü içinde dertlerine derman olması beni büyülemiştir.- - (1)Bilgi bakımından kendisiyle aynı düzeye erişmiş olanlara kıyasla en belirgin iki özelliğinden biri, edindiklerini başkalarına aktarırken, en derin bilgileri bile halkın anlayabileceği düzeye indirgeyebilmiş. Yani sade ve basit ifadelerle açıklayabilmiş olması; diğeri, edindiklerini başkalarına bir yerleşim biriminde sabitleşmeden ve hiyerarşik yönetime (mürşit-mürit ilişkisinin söz konusu olduğu tekke sistemi yöntemine) başvurmadan, alçakgönüllülikle aktarmaya çalışmış olmasıdır (ki bu, hiyerarşik yönetime kıyasla çok daha fazla alçakgönüllülük, sabır ve çaba gerektiren bir uygulama çalışmasıdır). İlk sufler in yaptığı gibi, kendini insanların şuurlaşmasına adayıp bir gezgin gibi dolaşan ve her gittiği yeri aydınlatıcı bir ışığa- benzeyen yunus Emre'nin(1)- bu öğretisini çocukluğumda sorunlara çözüm bulan derman olan bu öğretiyi yaşadım. Yaşanmışlık olarak yaşamının hazzı hala hafızamda ve gönlümde taptaze duruyor - Okulda çıkar çıkmaz çalıştığım tüpçüye gider heyecanla üstümü değiştirdim. Tabi o zamanlarda "adamına göre "tüp verilirdi, patron denilen gözü aç(azda olsa bu tip insanlar vardı) verdiği adrese gider sevinçle tüp takar verirse müşteri yirmi beş kuruş bahşiş ile uçarcasına hemen dergimi veya mecmuamı alır" ilk önce koklardım dergiyi, mecmuayı bayılırdım bu kokusuna". Heyecanla koynumda saklar bir an okumak için boş vakit aradım ve bir çırpıda okurdum. İş yorucu idi kim takar böylesine gönül

Okşayan insanlar la yaşamak, memeleri yeni belirlemiş kız misali gibi dimdik akkor beyaz ışık saçan okuma zevki varken, varsın yorgunluk olsun kim takar bu leziz tat arasında yorgunluğu. Mahallemizde elektrik yoktu, gaz lambası vardı temiz ürkek yanan lamba vardı daha sonra lüks (tüple yanan ucuna

bezden fitil geçirilen ışık saçan)lük us çıktı etrafı nasıl ışıttı anlatılması mümkün değil!(Elektrik geldi arkasında TV geldi insanlığı ve komşuluğu öldürdü,Her akşam bir evde toplanan mahalleli artık teker,teker kendi evinde kendi kendisi ile oturmaya başladı,komşuluğu unuttu,dertleri paylaşmayı unuttu,unu tutuda unuttu) Babam ve diğer babalar o zamanlarda insanları bir bıçak gibi ayıran zalim Almanya fırtınasına kapılarak Almanya'ya gitti. Ve bu gidişi bende onarılması derin yaralara gark etti babamı çok severdim dost gibiydi onda ayrı kalmanın üzüntüsü ile eve sığamaz oldum bazen iki üç gün eve uğramaz olur gezerdim dolaşırdım elimde dergimle, mecmuamla. Radyo hayatımın Vazgeçilmezi tutkusu idi; arakası yarın piyesleri her gün saat On da başlar on beş dakika sürerdi hiç kaçırmazdım radyo kucağımda pür dikkat dinlerdim.Kardeşim ise akşama kadar tarlalarda demir toplar tamir yapma ile uğraşırdı,kız kardeşim ise ancak ev işleri ile uğraşırdı,daha sonradan ayak kemiğinden rahatsızlanarak yıllarca zavallı babamla yüzlerce kez Ankaralara giderek ayağına platin takılarak geçirdi çocukluğunu hastane'lerde geçirerek geçti.Ona çok üzüldüm geceleri sessizce ağlardım.Mahalledki arkadaşarımla saatlerce oyun oynar bahçelerde hiç çıkmazdık.Tarlalarda mahsül bol,paylaşmak bol,insanlık bol herşey bol oğlu boldu...Evlerimizin kapısı, hiç kapanmazdı devamlı açık kalırdı.Cahit kardeşimle ara sıra kavga ederdim yemeği beğenmez ve başka yemekler yapardı bende kızdırmak için yemeğine ortak olurum o da kızarak kalkardı sofradan ve yemek bana kalırdı,hiç unutamam bunları.Bibim gil o zamanlar vanda idi Şerif amcam izinli olduklarında muhakkak gelirlerdi, babasını ziyarete ve bizleri ziyarete işte o zamanlar dünyalar benim olurdu içim,içime hiçmi hiç sığmazdı.Bibimin çocukları Murat(Allah rahmet eylesin erken ayrıldı aramızda hakkın rahmetine kavuştu)Eyüp,Zehra,ümmühan ve bizler onların gelişi ile mahallede bayram havası eserdi.Hayatım boyunca aklımdan çıkmadılar ve hale taptaze duruyorlar.Tatilleri bitince ben yine günlerce sessiz gece yorgan altında ağlardım,huyum kurusun ayrılığa dayanamıyorum.Arkadaşımız Abdullah ve diğerleri ,ramazan,ali,osman,süleyman..... çocukluğumda pırlanta gibilerdi,şimdi hala pırlanta gibi insanlar zaman onları hiç değiştirmede.

Hayat böylesine yaşamla zevkle, sevinçle bezenmiş olarak yaşıyordum takı Almanya furyası çıkana kadar; ayrılık nedir bilmeyen gönüller evler ayrılıkla doldu taşı. Gerçi o zaman geçim kolaydı iş çoktu fabrikalar çalışacak insan arardı da bulamazdı ve neden Almanya ya gitti babalar anlamını çözemedim. Bir gün yine sevinçli olmayan mahzun kederli halimle sabahın köründe yola çıktım yol dersem kapının önünde geçen tozlu yola çıktım etraf da ses seda yok in cin top oynuyor misali etrafa göz attım. Ufuk'ta bir karartı gözüme ilişti sessizle yaklaştım hıçkırığa, hıçkırığa iç çekerek ağlayan 16 yaşlarında gen bir kız çocuğu. Ürkerek yanına yaklaştım beni fark edince korku içinde irkildi dondu kaldı. Gecenin karanlığı yüzünü kaplamıştı ama parlayan gözleri bir içim su misali saf, mahzun ağlayarak bakıyordu. Usulca.
-Neden ağlıyorsun bu gece yarısında tek başına? Kimsin?
Başını usulca kaldırdı yerden, gözlerinde süzülen iki damla yaşı eli ile silerek
- Görünmez olanı, gördüm.
Diyince afalladım kaldım, ne demekti görünmez olanı görmek? Uzun süre bu anlamsız kargaşa içinde bekledim afalladım, aklımı yokladım anlamadım. Ona
-Görünmez olanı gördüm derken, ne demek istiyorsun! Nedir? Seni böylesine derin hıçkırıklara üzüntülere boğan?

Heyecanla, vereceği cevabı bekliyorum. Etraf sessiz, püsküren çifte pınarlar gibi karanlığı delmek istiyorum sabırsızca, uçmaya hazırlanmış kuş gibi uçmak için bekliyorum vereceği cevapla! Bir hayvanın göğsü üzerinde bıçak vurup boğazını kesilmesi anındaki hırıltı ile göğsü inip kalkıyordu. Bellik'i anlatacağı veya söyleyeceği kelimenin anlamı manası altında eziliyordu. Gözle görülmemiş şahit olunmamış bu olay karşısında kara kışta soğukta kalmışçasına titremeye başladım. O hala söyleyeceği cevabın anlamını çözememenin ruh halinde sanki ışığın kaynağında uzanan ışık tellerine uzanacak gibi ellerini açtı. Tam konuşacakken hıçkırıklara boğuldu, gözlerinde yaşlar bardak, bardak boşanmaya başladı. Yanına iyice sokuldum elinde tutarak yığılmış, alev içinde kalmış yanan bedenini kavradım ayağa kaldırdım. İlerde boş duran sessiz bana huzur veren kulübeye doğru yürüdük ama tomurcuk açmış gül misali titriyordu bedeni. Hemen biraz odun toplayarak ateş yaktım. Ateş, ah edip ağlayan genç kızın karşısında ürkek salınarak yanmaya başladı. Ateşten aydınlanan kulübe de genç kızın silueti daha da berraklaştı. Gözyaşları yanaklarında kurumuş ela gözü ipeksi örtüsünde arınmış, yanakları elma gibi kıpkırmızı yanıyordu, uzun saçları amber kokusunda güzel kokuyordu, zayıf bedeni dayanılması güç istek karşısında bitap düşmüş sevgiden üstün endamı ile bana baktı. Yutkunarak

-Dün babamın yanında onu gördüm!

Derken sesi titriyordu.

-Neyi gördün?

-Şeytanı!

-?

-Kılık değiştirmiş duruyordu yanında

Ben anlamadığım şaşkınlıkla ağzı açık duruyordum, korkarak.

-Yolunu şaşırmış, belli babamın yanında idi, gördüm

Bu nasıl olurdu? Şeytan görünebilirimiydi? Kendimi toparlayarak

-Sen ne diyorsun? Se. Sen kim kimsin?

Korktuğumu hissetmiş olacak ki.

-Korkma

Sesinde kesin karar ve irade vardı.

-Adım Gülseren, 15 yaşındayım. Sizin mahalleye dün gece taşındık, babam işsiz çalışmıyor hasta; iri gövdeli tuttuğunu koparan birisiydi. İki yıldır hasta, gönlü yıkık ama çok sert mizaçtıdır. Annem dünyalar güzeli, bağda bahçede çalışır, babam hasta olduktan sonra biçare annem beni okutuyor çalışmak istesem de

-Güzel kızım sen oku, cahil kalma.

Diyerek başımı okşar bağrına basardı. Beli bükülmeden çalışırdı. Şimdi kökü koparılmış ağaç gibi kurumuş, evde benim gibi "görünmez olanı gördü".

-Şeyt... Gördü. Diye haykırdım

-Şeytanı yani mecazi anlamda kullandım, görünmeyeni görmek; babam beni okuldan alacak, evlendirecek köyde 45 yaşında Hüsam ağa ile evlendirecek. Bu halimi anlatmak için değişmeceli anlamda şeytanı gördüm kelimesini kullandım.

-Anla.

Biraz düşündükten sonra

-Seç. Seni şimdi anladım.

İnsanlık onurunu, yaşamını, insanlığı ve özgürlüğünü, hiçe sayan boş, asılsız, kölelikten,"kölelikten kurtulma ümidi varken, bu durumda hiç kurtulma ümidi olmaması" daha aşağılık olan bu düşünce ve nevre misali damarlarda dolaşan şeytan ile dost olmaktan beter, insanlık onurunu hiçe sayan zihniyet karşısında dondum kaldım. Memeleri yen çıkmış ak süt gibi taze bu genç kızın durumu ve durumlarına seyirci kalmaktan daha aşağılık bir Hayat olamaz düşüncesi ile damarlarım patlamak üzere idi. Hayallerin veya menzile giden bu saf yolda âdete hayalleri bir nakış gibi süslenmiş hayalleri yıkmak. Müslüman görünüp dinsiz olmakla eşimidir acaba evet eştir. "ALLAH in en azılı imansızlara, merhametsizlere karşı af kapısını -ölüm kavuşmadan önce -açık bırakması,

Merhameti ile kucaklaması sarmalaması, hayatımıza yön vermede müdahale etmeyerek bizi özgür bırakmasına rağmen şefkatli olması ve bu merhameti şefkati hücrelerimize ilmik, ilmik süslemesine rağmen bunu görmezde, hissetmekte zavallı, kör olan insanlara bunu anlatmak lazım geldiğini sabırla, ümitle anlatmak gerektiğimi o küçücük yaşımda anlamıştım. Ama benden kat, kat yaşça büyük olması- aklın yaşta olmadığını başta, gönülde- olduğunu bir daha ispat eden Gülseren'in babası ispatlamış ve mühürlemiş oldu. ALLAH in bizlere bu ulvi sıfatlarla donatmasına rağmen nankör olmak, kendi yaratılış gayesini unutmuş kaplan postuna bürünmek ihanetlerin en son noktasıdır. Ümit deryasında, insanı çıkmaza, çaresizlik okyanusunda merhametsizce boğulmasına göz yummak bu olsa gerek. Zelillik kokan bu anlayışı yıkmak gerekir. Beni bu düşünlere dalarak yüzümün beyaz olması sararması karşısında, Gülseren beni silkeleyerek uyandırdı.

-Biliyorum, babam çaresiz ama şeytan girdi kanına aslında. Bana sormadan bezestan' da beni satacak.

Beni bu sefil yaşamda kurtaracakmış, kendiside biraz alacağı para ile rahata

Erecekmiş. Ben bu hayatımızın sefil olmadığını hayatımızın her şeye rağmen iyi olduğunu anlattı isem, annemde çalıştığını söylemesine rağmen beni evlendirecek. Hayatımı karartacak, mutluluğumu darağacında idam edecek cahilce, umursamaz. Okuma isteğimi tamamen köleye vurulan zincir gibi zincire vuracak karanlık dehlizlere gönderecek. Gerçekten çok zor bir durumdu. Mahallemizde böyle bir olay yaşanmamıştı, duymamıştım. Bununla nasıl baş edilebilirdi? Âmâna düşmek bu olmalı idi. Ama kime gitmeli, kime.

-Üzülme

Dedim ama nasıl olacak sorusu kafamda dans ederken gezerken, bu ateşe kim su dökcek bu yarayı kim saracak demeden. Birden aklıma büyük bir mutlulukla okuduğum yunus Emre'nin şiirleri ve hayatı ve öğretisi "İnsanları dostluğa ve kardeşliğe, birbirini anlamaya, birbirine zulmetmemeye, hoşgörüyü barışa ve sükûna çağırın evrensel ve sessiz çığlıklara derman olan mesajı aklıma geldi.

-Buldum.

Diyerekten avazım çıkarcasına, bağırarak Gülseren'e sınıksı sarıldım.

Şaşırmıştı

-Neyi buldun?

-Bu yarayı saracak, gönül gözü açık, gönlüde tok olan Yunus emre ruhi amca, buldum!

-!

Hayret, şaşkınlıkla, bülbülün gülüne kavuşma sevinci içinde. Havalara zıplıyordum. Hazine bulmuştum.

-Nasıl? Kim? Nerde! Yunus emre ruhi amca bu ismi duydum ama bu değişik?

-Anlatırım. Sonra

Ruhi amca'yı da aynı "Yunus emre ye benzetirdim".İnsanların mutluluğu için çalışırdı.

Diyerek kalktı, etrafımda etekleri zil çalarcasına şen şakrak dönmeye başladık. Bende ellerinde tutarak beraberce dönmeye başladık kulübede, başımız dönen kadar. Başımız iyice dönünce durduk. İkimizde sırt üstü gülerek yere yığıldık, dünya hala dönüyordu etrafımızda neşe ile.

-Ruhi amca bunu çözer.

-Ruhi amca kim? derken, sesi teselli, olmuş edası ile kulübede yankılandı.

- Ruhi amca mahallemizin Yunus Emre'si; gönül gözü açık, eli bol gönlü bol neşeli, dertlere çare olmak için hiç çekinmeden gece gündüz uğraşan gönül gözü ile gören amcamız. heyytt.

Diyerek derin bir nefes aldık.

-Sen şimdi burada bekle, ben birazdan geleceğim.

-Tamam, sana teşekkür ederim

Demeden ben kulübeden, fırladım fışek gibi. Etraf aydınlanmıştı. Ruhi amca uyanmıştır bilirim. Hemen ruhi amcanın evinin kapısını sessizce açtım ki ruhi amca beni kapıda karşıladı

-Yavaş Mehmet çocuğum, bu ne hız bu ne telaş?

-Ruhi amca, ruhi amca, yardım et

Demeye kalmadan, elini omzuma attı

-Sakin ol anlat bakalım.

Demeden ben bir çırpıda anlattım

-Tamam, evladım anladım, bu yeni komşumuz kimin evinde oturuyor?

-Ramazan dayının yıkık evlerinde kalıyorlar.

-O evde oturulmaz ki! Neden haberimiz olmadan o evi kiraya vermiş, haberimiz nasıl olmadı?

-Dün gece gelmişler.

-Hım.

Diyerek kapıda çıktı.

-Sen şimdi kızımızın yanına git, içiniz rahat etsin ben çare olacağım bu yaraya hep beraberce.

Hopluya zıplaya kulübeye koştum.

Ruhi amca düşünceli olarak sakın gül serenin oturdukları harabe eve doğru içeri girdi. Yıkılmaya yüz tutmuş kapıyı çalarak.

-Kimse yok mu? Hu komşu.

Genç olan temiz yüzlü olan gül serenin annesi Fatma teyze kapıyı açarak hürmetle

-Buyurun.

Diyerekten içeri aldı. İçeriye girdi gül serenin babası hasan amaca yatakta uzanmış yatıyordu. Düşünceli, kaygılı.

-Selam un aleyküm komşu!

Hasan amaca yatakta zorlukla doğrularak

-Aleyküm selam komşu hoş geldin

Uzun sohbetin ardında ruhi amca etrafı gönül gözü ile gözden geçirdi. Ev yıkılmak üzere perişandı, duvarlarda buz gibi hava esiyordu. Duvarda asılı olan okul çantası ve okul elbisesi;"gelinin yüzüne örtülen beyaz duvak örtüsü gibi saf tertemiz; irşad, vaad eden edası" ile çantasının yanında asılı duruyordu. Bunu gören Ruhi amcanın gözleri buğulandı. Ruhi amca dışarı çıktı. Evleri tek, tek dolaşarak durumu izah etti bir saat sonra ruhi amca'nın evinde toplandılar, şölen havasında. Ruhi amcanın evin yanında, boş bir evi vardı. Oğlu kemal için yapmış, dayamış döşemişti. Oğlu vefat edince öylesine boş kalmıştı. Komşu kadınlar ellerinde süpürgelerle içeri girdi tertemiz temizledi, evlerinde getirdikleri bir kaç eşya ile evi döşediler. Ben ve gülse ren tepede olanları anlamsız gözlerle izliyorduk. Ruhi amca ahırda bir koyun çıkardı, kasap selim amaca tekbirler eşliğinde, güzelce kesti. Etlerini ayırarak ocakta ateş altında yağda kavrulmuş tencereye, dirilik suyunda, yıkamış misali yıkayarak tencereye bıraktı. Etin kokusu, mahalleyi sardı buram, buram kokusu ile.

Bir kaç komşu hasan amca'yı kucağında taşıyarak ruhi amcanın tertemiz gönüllerce temizlenmiş evine taşıdı. Hasan amcanın gözlerince yaşlar ılık, ılık akmaya başladı sevinçten. Fatma teyze, şölen sofrasında ortamı görünce ağlamaya başladı. Hatice Hanım hemen koştu

-Komşu sil gözyaşını.

Diyerekten ocağın yanına çekti, pişen etin suyunda pilav yapıldı. Gülseren ve ben koşarak yeni evlerinin kapısından içeri girdik. Hasan amcakızını görünce utanç misali başını öne eğdi ama yanakları gülüyordu. Gülseren babasına sarıldı, ak undan yapılmış ekmek ve şerbet Tadında öpücüğü yanağına kondurdu. Özgürlüğün verdiği onurla şerefle kanatlanmış melek gibi kapıyı açtı sokak'ta sessizce "Fecrin doğuşunda güneşin batışındaki güneş ışığı gibi ışık saçarak tüm evlere yıllarca sönmeyen ışığını ilmik, ilmik saçarak" saatlerce dolaştı. Ben, şen, şad şen dil kelebek gibi uçan, gönülleri okşayan Gülseren'i ve gönüllere, neşe sunan Ruhi amca'yı saatlerce hayranlıkla izledim. Ruhi amca yaşamlarını devam etmeleri için iki tane koyun ve tavuk vererek geçimlerine katkı sağlamış olması ayrı bir mutluluktur." -Özgürlüğe, özgürlük veren- Yunus Emre'nin sevgi öğretisi" ile gönüllerdeki karanlık zulüm'ü mahallemizde sona ermesinin sevinci, yaşımın elli olmasına rağmen hala ilk günkü heyecanını tazeliğini korumakta. Ve tüm gönüllerde, son bulmasına ve sevinçle devam etmesi temennisi buram, buram damarlarımda gezmekte; tüm herkes de aynı duygularla olmasını yüreğimden istiyorum. Gülseren liseyi bitirdikten sonra üniversiteyi kazandı... İşletme bölümünü kazanarak mezun oldu. Üniversitede tanıştığı murat la mutlu ve mesut bir şekilde evlendi; mutluluğa gark olarak hayatına devam etti. Sessizlerin sesi olmak ve güneş yüzlü insanı görmek bu olsa gerek.

Ah çocukluğum; hilesiz, katıksız, duru ne çabuk geçtin. Şimdilerde bu çocukluğumda mahrum olmak, tekrarının mümkün olmamasının hüsranı kalbimde derin onarılması mümkün olmayan yaralara yol açıyor.

Aradan geçen 20 sene sonra bu hatıralarla mutluluk içinde oturuyordum. Elimde Yunus Emre'nin şiirleri ışıltılı, ışıltılı parıldayan ışıltılı kitabında, gözlerimi kısmış okuyorum. Felsefesindeki her şeyin özü olan "aşk"ın anahtarı olarak görmesinin manasını anlamak için düşünürken uykuya dalmışım. Sabahı daha tan yeri ağartmadan uzaktan hafif boğuk bir tıkırtı ile uyandım. Hemen kalkarak etrafı sessizce dinlemeye başladım, pencereyi hafifçe perdesinde aralayarak hafif çiseleyen yağmur altında ürkek üşüyerek. Yürüyen bir kadın silüeti, parlayarak yere vuran yağmurun ve ayın ışıltısında yüzüne yalnızlığını bir tokat

gibi vuran bu kadını gördüm bir an. İrkildim kenara çekilerek perdeyi kapattım. Ama içimdeki merak hissi ile perdeyi ürkek bir şekilde aralayarak baktım. Yüzüne bir rahmet nazarı ile yağın yağmurun değil içindeki hüznün ve yalnızlığını ve üşümenin ürpertisi ile akan gözyaşları kalbime bir ok gibi saplandı. Dona kaldım bir an, o da, beni gördü hafiften gülümser gibi yanakları çiçek açtı gülümsedi ve başını önüne eğerek yorgun adımlarla yoluna devam ederken, kalbimde açan o hüznle kapıyı açtım dışarı fırladım. Ayaklarım yerde yağmur birikintisindeki o soğuk hisle ile ayaklarımın çıplak olduğunu fark ettim. Yanına yaklaştım bitkin düşen merhamete hasret kalmış gözleri ile karşılaşınca başını öne eğdi bir an böyle kalakaldık. Konuşmadan ellerinden tutarak, yalnızlıktan bitap düşmüş odama aldım. Hala konuşmuyorduk etraf da hiç ses yoktu. Böyle bir ortamda ne söylenirdi ki bilmiyordum oda bilmiyordu ki oda konuşmadan saatlerce oturduk birazdan battaniyenin vermiş olduğu Sıcaklıkla gözlerime hüznle baktı; gözlerinde bir an kayboldum yalnızlık terk edilmişlik kokan nefesini, yüzümde hissederek hafifçe gülümsedim oda gülümsedi.
